



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

per fugam reddat: quod n̄ statim faciat, bello expostulaturum. Sed Lupus saniori vsus consilio, non solum Hunoldum reddidit, sed etiam se cum prouincia, cui præerat, eius potestati permisit. Quo bello finito, rogatu & precibus Hadriani Pontificis Romani, insolentiam Desiderij Longobardorum regis ferre non valentis, bellum in eam gentem suscepit: copiasq̄, quas in Italiam duxerat, diuidens, vnā partē cum Bernardo patruo per montem Iouis ire præcepit: alteram ipse ducens, per montem Ciniſium venit in prouinciam: nec prius destitit, quā Desiderium regem longa obsidione in Pavia fatigatū, in ditionem acciperet, & perpetuo exilio deportaret: filium vero eius Adalgisum, in quo omnis spes stare videbatur, non solum regno, sed etiam Italia abire cōpelleret: omnia Romanis ablata restitueret: Rodogisum Foroiulianum ducem noua molientem opprimeret: totamq̄ Italiā suæ ditioni subiugaret: subactaq̄, filium suū Pipinum regem præponeret.

CAPVT IIII.

Post cuius belli finem, Saxoniciū, quod à patre auoq̄, gestū, diū erat intermissum, repetiuit: quo nullum neque prolixius, neque atrocius, Francorumq̄, populo laboriosius, susceptum est. Dictu difficile est, quotiēs superati, ac supplices se dederūt, imperata facturos polliciti: obsides qui imperabantur, absque dilatione dederunt: legatos qui mittebantur, susceperunt: aliquotiēs itā edomiti & emolliti, vt etiam cultum demonum dimittere, & Christiana religioni se subdere pollicerentur. Regis autem magnanimitas aut per se, aut per comites suos misso exercitu, perfidiam illorum semper vlciscebatur: donèc omnibus qui resistere volebant, profligatis, decem hominum millia ex his,

qui vtrasque Albris ripas incoluere, cum vxoribus & paruulis sublato, transtulit: & per Galliam atq; Germaniam multimoda diuisione distribuit: eaq; conditione bellum per tot annos tractum, esse constat finitum, vt abiecto demonu cultu, Christiana religionis sacramenta susciperent. Hoc autem bellum licet tam diu protraheretur, ipse tamen rex non amplius quam bis acie conflixit cum hoste: semel iuxta montem qui Asneggi dicitur in loco Thietmelle nominato. Ita scribunt Galli, proprietatem lingua nostra non tenentes: Ego montem accipio, in quo a memoria Karoli erecta est capella Diuini auxiliij nominata: hoc referens posteris, quod propter caeleste presidium in eo loco missum, memoria ibi magni miraculi consecrata est: Laici vocant montem Sancti adiutorij. Altera autem vice iuxta Hasam fluuium: & hoc vno mese, paucis interpositis diebus. Sed his duobus praelijs ita contracta vires Saxonum feruntur, vt vltra regem neque prouocare, neque venienti resistere, nisi aliqua loci munitione defensi, auderent. Plures tamen ex bello & summi viri, & maximis functi honoribus, tam ex Francis, quam Saxonibus, perierunt. Monstrant incolae locum castroru ad Hasam. Tandem anno XXXIII. finitum est bellum. Tempora suis locis signabimus. Hispaniam autem pacatam reliquit post edomitos Aquitanos & Vascones: Nam Britones imperata facere adegit, cum missis oratoribus pacem orarent: ipse postea cum exercitu Italiam ingressus, ac per Romam iter agens, Capuam Campaniae urbem petiuit: ibiq; positis castris, bellum Beneuentanis, nisi dederentur, cominatus est. Praeuenit hoc dux gentis Agarissus, filios suos Rimoldum & Grimoldum cum magna pecunia regi placando mittit obuiam: rogans, vt illos obsides accipiat, seq; cum sua gente facturum

Eturum imperata: erant autem Longobardi. Permisit roganti principatum: & minore filio pro obside retento, maiorem remisit: legatosq; ad sacramenta fidelitatis à Beneuentanis exigenda, cum Agariso dimittēs, ipse Romam redit: consumptisq; ibi in veneratione sanctorum aliquot diebus, in Galliam reuertitur.

CAPVT V.

BAuaricum deindè bellum & repentè ortum, & celeri fine completum est. Baioarios dixere veteres, nos Bauaros. Hoc bellū superbia simul & excordia Tasilonis ducis excitauit: qui hortatu vxoris, quæ filia erat Desiderij regis, patris exilium per maritum vlcisci posse putabat: inito fœdere cum Hunis, qui Bauaris tum erant contermini, bello Karolū pertentabat. Cuius contumaciam, quia nimia videbatur, regis animositas ferre nequiuit: ac promdè contractis vndiquè copijs, Bauariam petiturus, ad Leccam annè peruenit: qui Bauaros Alemannosq; dirimit: cuius in ripa castris collocatis, priusquam prouinciam intraret, animum ducis statuit pertentare. Sed ille pertinaciter agere nec sibi nec genti utile ratus, regi se supplex permisit: obsides qui imperabantur, dedit: inter quos & filium suum Theodonem: data insupèr fide cum iuramento, quodd ab illius potestate nemini suadenti defectionem consentiret. Sic bello, quod quasi maximum videbatur futurum, celerrimus finis est impositus. Tasilo tamen postea euocatus ad regem, neque redire permissus est, neque prouincia quam tenebat, vlterius principari. Comitibus est commissa: Nam cum Tasilo reus læsæ maiestatis iudicatus, capite damnaretur, regis clementia vita illi concessa est: tonsuratusq; cum filio in monachum. His motibus ita compositis, & wandalis, qui Gallorum consuetudine & wilsî, sua verò lingua